

## Συνάντηση με τον όσιο Ιάκωβο Τσαλίκη.



### Άγιος Ιάκωβος Τσαλίκης.

Το έτος 1987 τον Σεπτέμβριο – διηγείται ο Κωνσταντίνος Τσώνης από την Ερέτρια – με την σύζυγό μου πήγαμε στο χωριό Ροβιές κοντά στην Λίμνη Ευβοίας για να ξεκουραστούμε λίγες μέρες. Εκεί ο ξενοδόχος μας μίλησε για το Μοναστήρι του Οσίου Δαβίδ. Πήγαμε την Κυριακή στην θεία Λειτουργία. Εμείς τότε με την Εκκλησία είχαμε τυπικές σχέσεις. Μετά την Λειτουργία ο κόσμος ήταν πολύς και περίμενε τον Ηγούμενο Ιάκωβο. Εμείς βγήκαμε στο δάσος για περίπατο.

Ξαφνικά από το πουθενά φανερώθηκε μπροστά μας ένας καλόγερος. Μου ήρθε ένας κακός λογισμός ότι ο καλόγερος μας παρακολουθεί. Μας ρώτησε από πού είμαστε και τι κάνουμε. Εγώ για να τον πειράξω του είπα ότι βγήκα βόλτα με την φίλη μου. Ήμασταν παντρεμένοι αλλά δεν φορούσαμε βέρες. «Όχι», μας απάντησε ήρεμα. «Είστε παντρεμένοι, έχετε ένα μικρό αγοράκι και σύντομα θα αποκτήσετε και ένα κοριτσάκι». Εκείνη την περίοδο δεν σκοπεύαμε να κάνουμε άλλο παιδί, γιατί δεν είχαμε σπίτι δικό μας και είχαμε άλλες προτεραιότητες. Μας είπε: «Μην στενοχωριέστε, γιατί το θέμα με την Αρχαιολογία που έχεις θα λυθή σύντομα». Δεν του είχα αναφέρει τίποτα για το θέμα αυτό. Οι σοφοί του τόπου μας έκτισαν την καινούργια πόλη πάνω στα ερείπια της παλαιάς και η Αρχαιολογία παιδεύει τον κόσμο. Του λέω:

– Πάτερ, εδώ το τοπίο είναι πολύ ωραίο, είναι σαν παράδεισος.

– Παιδί μου, λέει, ξέρεις πώς είναι ο παράδεισος, εκεί που θα πάνε οι ενάρετοι και οι δίκαιοι;

Μας μιλούσε για τον ουράνιο Παράδεισο, μας είπε πολύ ωραία πράγματα, αλλά δεν κατάφερα να τα συγκρατήσω.

Μας είπε και για την προσωπική μας ζωή, ότι θα φτιάξωμε σπίτι, θα κουρασθούμε πολύ αλλά θα τα καταφέρουμε. Θα έχουμε στενοχώριες από άδικους και ζηλόφθονους ανθρώπους αλλά ο Θεός και η Παναγία θα μας προστατεύσουν.

Μας είπε επίσης ότι κάθε βράδυ παλεύει με τους δαίμονες και τον δέρονουν. Προσεύχεται για όλο τον κόσμο, πηγαίνει για προσευχή στο ασκηταριό ψηλά στα βράχια.

Με το φτωχό μου μυαλό είπα ότι ο καλόγερος μας λέει ψέμματα. Ξαφνικά τον χάσαμε. Όπως ήρθε έτσι και έφυγε. Γυρίσαμε στο Μοναστήρι και ο κόσμος περίμενε να δη τον Ηγούμενο Ιάκωβο. Εμείς καθήσαμε σε μια ακρούλα.

Έρχεται σε μας ο καλόγερος, ο ίδιος που είχαμε δη στο δάσος, και ήταν ο π. Ιάκωβος και μας μίλησε για διάφορους ασθενείς, τι έχει ο καθένας και ποιοι θα γίνουν καλά. Μας είπε πάρα πολλά. Ο κόσμος μας κοίταζε παράξενα, αλλά ο καλόγερος σαν να τους αγνοούσε και μιλούσε μαζί μας.

Οι μοναχοί μας είπαν ότι εκείνη την περίοδο ο Ηγούμενος ήταν πολύ άρρωστος και δεν μπορούσε να βλέπη ανθρώπους.

Εκείνη την εποχή δεν γνώριζα ποιος ήταν ο γέροντας Ιάκωβος. Τώρα δικαιολογώ τον κόσμο που μας κοίταζε παράξενα για την μεγάλη τιμή που μας έκανε να γνωρίσουμε τον άγιο Γέροντα. Αισθανόμαστε την προστασία του και όταν έχωμε κάποιο πρόβλημα επικαλούμαστε το όνομά του και μας βοηθά.

**Από το βιβλίο: Ο Γέρων Ιάκωβος (Διηγήσεις – Νουθεσίες – Μαρτυρίες),  
σελ. 277. Έκδοση «Ενωμένη Ρωμηοσύνη» 2016.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>.